

תת"ע 7595/03/20 - מדינת ישראל נגד עובדיה אושרת

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקוה
תת"ע 7595-03-20 מדינת ישראל נ' עובדיה אושרת

בפני	כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשמים	עובדיה אושרת

גזר דין

הנאשמת אשר לפני, הורשעה עפ"י הודאתה בכך שנהגה ברכב למרות העובדה שהיתה שרויה בפסילת רישיון .

בעבירה זו, נפגעים שני ערכים מוגנים.

האחד הינו שמירה על חיי עוברי דרך, והערך המוגן השני, הינו שמירת שלטון החוק, וציות לחוק ולאוכפיו.

משהוטלה על נהג פסילה, מטרתה העמדתו על נהיגתו השגויה ויצירת תמרור בפניו כדי לגרום לו לשפר הקפדתו על חוקי התעבורה השונים.

מידת הפגיעה בשני הערכים המוגנים הנ"ל, הינה גבוהה.

קביעת המתחם העונשי

התביעה טענה למתחם ענישה בין 6 חודשי פסילה ל- 24 חודשים וכן למאסר הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר.

התביעה ביקשה לגזור על הנאשמת פסילה שלא תפחת מ- 18 חודשים, פסילה על תנאי וקנס מכביד.

הסנגור טען למתחם שבין 3 חודשי פסילה לבין 18 חודשי פסילה בצד מאסר מותנה.

כמו כן, ביקש שלא לגזור על הנאשמת כל קנס כספי שהוא, בשל מצבה המשפחתי.

בתי המשפט עמדו בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה. וציינו כי יש להעביר מסר חד וברור לציבור בכלל ולנהגים בפרט כי מי אשר יזלזל בחוקי התעבורה, בהחלטות בית המשפט ובגורמי

אכיפת החוק, לא יוכל ליהנות מיחס סלחני כלפיו ובית המשפט ימצה עמו מלוא חומרת הדין .

ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו לבן ציין כ' השופט לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור- נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב..."

בע"ש (נצ') 249/85 מדינת ישראל נ' כחילי סעאידה סעיד קבע ביהמ"ש המחוזי:

" עבירה של נהיגת רכב בעת פסילת רישיון הינה לדעתנו אחת העבירות החמורות בפקודת התעבורה. יש בה מלבד עבירה על הוראות החוק לכשלעצמם גם הפרה בוטה של מצוות ביהמ"ש הפוסלת את העבריין לנהוג ברכב בשל עבירה שעבר. עבריין הנוהג רכב בעת שהוא פסול מלנהוג עפ"י מצוות ביהמ"ש פוגע באושיות המשפט וכאילו מכריז שהוא לא רק "מצפצף" על האמור בחוק אלא גם במצוות ביהמ"ש".

ברע"פ 665/11 אבו עאמר נ' מדינת ישראל קבע כ' השופט רובינשטיין :

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנהוג עצמו) וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם יקרו חלילה, בעת נהיגה כזאת".

ברע"פ 221/11 הראל נ' מדינת ישראל, אף הוא מפי כ' השופט רובינשטיין:

"במובן הרחב, על בית משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור הרחב".

דין

הריני קובעת כי המתחם העונשי הראוי נע בין 6 חודשי פסילה לבין 20 חודשי פסילה בצד מאסר הנע בין מאסר מותנה לבין 7 חודשי מאסר.

העונש הראוי בעניינה של הנאשמת:

1. לקולא יש להתחשב בהודאתה באשמה.

2. בקביעת רכיבי הענישה ובראש ובראשונה בשאלת הקנס הכספי, אתן משקל למתואר בדבר נסיבותיה האישיות/ משפחתיות.

3. אין לנאשמת עבר פלילי.

4. נתתי דעתי לדברי הנאשמת לפיהם מתקיימת מקצבת הבטחת הכנסה וכן בדבר היות בעלה אסיר בגין עבירות אלימות. הוסיפה הנאשמת וסיפרה כי לאחת מבנותיה הקטינות בעיה בריאותית.

יודגש כי למרות שניתנה הזדמנות ראויה ושימוע גזה"ד נדחה תוך מתן אפשרות לנאשמת להציג מסמכים לתמיכת טיעוניה, בסופו של דבר, לא הונח בפני כל מסמך.

לא הוכחה בפני טענתה לפיה רכבה נגנב ולא צורף כל מסמך רלוונטי אחר.

שיקולים לחומרא:

אין להתעלם מכך שלנאשמת הרשעות קודמות ביניהן בעבירות חמורות, מספרן 8, ביניהן, גרימת תאונת דרכים.

לא אוכל להתעלם מדברי הנאשמת עצמה, הגם שאמרה באוזניי כי "הבנתי מה עשיתי, מתנצלת", לא אוכל להתעלם מן הנימה הקורבנית בה נשאה את דבריה ולמעשה עולה כי להשקפתה האירוע התרחש משום קשיי היום יום. מדבריה עולה כי למרות שטענה כי הבינה טעותה, התרשמתי כי המדובר באמירה מן השפה ולחוץ ולמעשה עלה כי הנאשמת אינה מפנימה כלל את טעותה, לסברתה קשיי החיים מצדיקים נהיגה. יש לעקור גישה זו מן השורש, אדרבא, בהיותה מתפקדת לדבריה כהורה בודד לבנותיה, בשל העובדה שאביהן בכלא, בדיוק מסיבה זו, עליה להימנע מלעבור עבירות המסכנות חייה וחייהם של אחרים. דווקא הדאגה לשלום בנותיה, אמורה הייתה להוות עבודה גורם מרתיע מלעבור עבירות.

הנאשמת טוענת כי מתקשה למצוא עבודה בשל חוסר רישיון נהיגה אך למעשה, מתברר כי כבר שנים רבות אינה עובדת ואין כל קשר ממשי בין העדר רישיון נהיגה לבין העובדה שאינה עובדת אלא מתפרנסת מהבטחת הכנסה.

ברמז אציין כי הופעתה החיצונית של הנאשמת בכללה בגדיה ושאר אביזרים שברשותה, לא עלו בקנה אחד עם דבריה בצד חיסרון כיס קיצוני. הגעתי למסקנה כי בעניינה יש להחמיר ברכיבי הענישה הצופים פני עתיד.

לאחר ששקלתי מכלול טיעוני הצדדים, הריני נוהגת עם הנאשמת לפני משורת הדין ואינני גוזרת עליה קנס כספי.

הריני גוזרת העונשים הבאים:

1. פסילה למשך 7 חודשים.

2. הריני גוזרת על הנאשמת 7 חודשי מאסר וזאת על תנאי שבמשך 3 שנים לא תעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה של נהיגת רכב כאשר תוקף רישיון נהיגתה פג תוקפה העולה על 12 חודשים או נהיגה כאשר סוג רישיון נהיגתה, אינו מתאים לסוג רישיון הרכב.

3. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 7,000 ₪ , לפיה במשך 3 שנים לא תעבור עבירה של נהיגת רכב כאשר תוקף רישיון נהיגתה פג תוקפה העולה על 12 חודשים או נהיגה כאשר סוג רישיון נהיגתה, אינו מתאים לסוג רישיון הרכב, היה ולא תחתום תיאסר למשך 30 יום.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ג, 19 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.